

ГОСПОДИН КРЕЗА И КЕКСИЋИ МИЛИЈАРДЕР

ЕНДИ СТЕНТОН
Илустрације:
ДЕЈВИД ТЕЗИМЕН

Превела
Дијана Радиновић




мала лагуна

Naslov originala

Andy Stanton

MR GUM AND THE BISCUIT BILLIONAIRE

Original English language edition first published in 2007 under the title **Mr Gum and the Biscuit Billionaire** by Egmont UK Limited, 239 Kensington High Street, London W8 6SA

Text copyright © 2007 Andy Stanton

Illustrations copyright © 2007 David Tazzyman

All rights reserved

The moral rights of the author and illustrator have been asserted

Translation copyright © 2009 за српско издање, ЛАГУНА

Ово је за мог брата који се зове Ден,
а изгледа као мочвара урођенику!

Садржај

1. На Хвалишином брду	1
2. У међувремену, код господина Крезе	14
3. Алан Тејлор се размеће из све снаге	32
4. Кобни лук	50
5. Крадљивци у бекству	67
6. Алан Тејлор не устаје из кревета	86
7. Трагом новца	99
8. Пећина кријумчара	112
9. Ура за пријатељство!	130
10. Дух Дуге	149
11. Празник лишћа	158

Прво поглавље

На Хвалишићном брду

Све је почело једног поподнева у једном мирном градићу по имену Ламоник Бибер. Лето је било на измаку, а дуги дан се лењо вукао попут огромног сјајног пантера направљеног од времена. Птице су цвркатале у крошњама дрвећа, зечеви су цијукали у јамама, а један лисац се шетао железничком пругом весело звиждућући

и с љубављу мислећи на једну лисицу коју је некад волео.

А горе на Хвалишином брду, једна мала девојчица седела је и читала књигу која се звала „**Шепртља осваја награде**“. Е сад, та се мала девојчица звала Поли и била је од оних цурица с каквима бисте пожелели да се дружите. Била је изванредна у трчању и скакању и дрању колена и није имала времена за глупости и будалаштине, јасно? Била је храбра и поштена и одана, а кад се смејала, сунце би се разлило по њеним

лепим зубићима налик дијамантима у потрази за пустоловинама.

Али где су сад били смех и дијамантски зуби? Нигде, зато што се Поли досађивала.

„**Шепртља осваја награде**’ пуна је лудорија, али то је само обична књига“, вајкала се она сама себи. „Овде се никад ништа узбудљиво не дешава. А она громада од пса Џејк више уопште не долази да се играмо!“

А то је, авај, била истина. Поли целог лета није видела великог Џејка. Ах, баш јој је недостајало

да јаше на његовим великим длакавим леђима
и прави се да је он коњ или космички брод!

„Џејки!“, викала је пуна наде, у случају да је он
можда негде у близини, игра карте с пухом или
нешто слично – али није се чуо никакав лавеж
у знак одговора.

✓ „Ух!“, уздахну Поли с уздахом. „Најпре нема
пустоловина, а сад нема ни Џејка. Па то није
фер!“



А онда се извали у високу траву. Јарко сунце
ју је грејало с неба и она убрзо поче да тоне у
сан...



Кад се Поли пробудила, поподне се испунило
дебелим сенкама и већ се смркавало. Тих ветрић
шапутао је тајне у жбуњу, а светлост је била сва
чудна и златна, пуна чари и загонетки и ноћних
лептира.


„Каква ли је ово чудноватост?“, прошапутала Поли. Коса јој се дигла на глави, а руке су јој се скроз најезиле. Имала је осећај да ће се нешто догодити.

А онда се уистину нешто догодило. На врху Хвалишиног брда указа се нека малена прилика. Био је то најчуднији човечуљак кога су Полине очи икад виделе. Као прво, био је висок само 15,24 центиметра. И био је цео саздан од медањака, са сувим грожђем наместо очију. А имао је и електричне мишиће па је могао да се

креће тамо-амо као ви и ја, а кад год би се покренуо, из њега би севале плаве варнице. А осим тога, носио је и огромну лимену кутију за кекс која је била пуна новца. А као што знате, новац пара вреди. А у тој лименој кутији била је факат стварно хрпа новца.

„Здраво!“, рече мали чудак и доскакута до места где је Поли седела. „Ја сам Алан Тејлор.“





„Ја сам Поли“, одврати Поли у чуду. „Јеси ли ти из Чаробне вилинске земље снова где рекама тече лимунада, а улице су поплочане једно-розима?“

„Молим те, немој да ми се подсмеваш“, рече Алан Тејлор. „Зар никад пре ниси видела човека од медањака са електричним мишићима?“

„Жао ми је, нисам“, одговори Поли сва посрамљена. „Имам само девет година. И нисам хтела да ти се подсмевам.“

„Па, добро онда“, рече причљиви кексић. „Изволи, узми мало пара па да се спријатељимо!“, настави он нудећи јој прегршт новчаница.

„Ма не треба мени твоје богатство!“, запањено рече Поли. „Свеједно ћу се спријатељити с тобом.“

„Свет не функционише тако“, тужно рече Алан Тејлор и гурну новац натраг у кутију. „Али молим те дођи сутра на моју забаву“, рече он мало раздраганије. „Тек сам се доселио у град



и подигао **ОГРОМНУ** вилу наврх баш овог брда. Погледај! **ОГРОМНА** је зато да бих импресионирао људе и стекао пријатеље. **ОГРОМНА** је.“

Поли подиже поглед и заиста тамо угледа вилу, блиставу и сјајну на светлости рефлектора.

„Шалабрц!“, узвикну она. „Велика је као за краља! Или за два мања краља. Могли би да је деле и да се играју жмурке у њој.“

„Али она је само моја!“, кроз смех рече Алан Тејлор. „Баш сам богат! Баш сам богат!“, певао је

он и играо по трави и бацао новчанице на лисну ваш што је туда пролазила. „Поли, да ли ти се допадам? Хоћеш мало пара?“

„Већ сам ти рекла“, одлучно одврати Поли. „Поента *пријателства* није у томе.“

„Наравно да јесте“, одврати Алан Тејлор мрштећи се. „Него чуј. Наврати сутра после подне, пре него што забава почне. Показаћу ти своју кућу и ТАКО ћу те импресионирати.“

Али, руку на срце, Поли није имала жељу да види унутрашњост те чаробне куће. А Алан Тејлор јој се допао иако је изгледа малчице бркао

новац и *пријателство*. И стога му се љубазно захвалила. Онда је покушала да направи кникс, али није умела, па је зато само замахала рукама и повикала „**КНИКС!**“ надајући се да ће то бити довољно.

„Није лоше“, љубазно рече Алан Тејлор. „Па, боље да пођем. Има још толико људи које ваља позвати и импресионирати!“

И он отрча на својим хрскавим ножицама

оставивши Поли без речи од узбуђења. И стога је изговорила бројеве.

„12! 93! 114!“, рече она док се враћала кући, а ускоро се нашла у кревету и уснула људе од медањака и забаве и свакојаке предивне ствари.